

[A. Johansen.]

Disse Bestemmelser er blevet til paa Basis af Gennemsnitsbetragtninger over, hvor meget det vil være nødvendigt at yde, for at man kan tage den størst mulige og den mest passende Gruppe af arbejdsløse med ind under Forsikringen. Aaret har normalt 365 Dage, og hvis man regner med, at 100 Dage plus Fortsættelseshjælpens 70 Dage under ordinære Forhold skulde staa i passende Forhold hertil, vil det sige, at i en Periode, hvor Dageantallet for Arbejdsløsheden vokser, passer Forholdet ikke længere. Den Margin, der bliver, er for lille, og naar man ikke har kunnet skære Aaret ned — de 365 Dage eksisterer jo stadig væk —, er der ingen anden Udvej at gaa end at forøge Tallet paa de Dage, i hvilke der skal ydes Understøttelse.

Jeg skal ikke komme langt ind paa Spørgsmaalet om 10 Maaneders og 26 Ugers Bestemmelserne. Det har aldrig været Forudsætningen, aldrig har noget Menneske tænkt, da man vedtog disse Bestemmelser, at Virkningerne af dem skulde blive saa katastrofale, som de er i Øjeblikket. 10 Maaneders Bestemmelsen er i sin Tid kommet ind som en Undtagelsesbestemmelse, idet man vilde skabe Sikkerhed for, at enkelte ikke skulde hæve Understøttelse i Stedet for at skaffe sig noget at bestille. Men der var ingen, der den Gang drømte om, at Tallet, saaledes som det var for den Kasse, jeg repræsenterede i Fjor, skulde kunne komme op paa 55 pCt.; og det skyldes kun, at Fagets Arbejdere midlertidigt har paalagt sig Byrder, som det i det lange Løb vil være dem umuligt vedblivende at bære, at vi har kunnet opretholde den Dispensation, der foreligger. Den Mulighed, som vi har inden for det Fag og inden for nogle og tredive andre Fag, eksisterer ikke for alle, og navnlig kan Arbejdsmandenes store Arbejdsløsheds-kasse ikke magte den Opgave. Det er det, der i høj Grad er taget Hensyn til i det foreliggende Lovforslag. Det nytter ikke at sige, at 33 Kasser har Dispensation, hvis disse 33 Kasser ikke i Medlemstal naar op paa Siden af dem, der ikke har Dispensation, og det er ganske givet, at Arbejdsmandene ingen Mulighed har for at magte Opgaven. De, der repræsenterer de lavest lønnede, kan ikke følge med. Derfor er det et billigt Krav, at der sker noget i den Henseende.

Jeg skal i øvrigt holde mig til mine Betragtninger ved første Behandling. Jeg skal kun endnu en Gang udtrykke min Be-

klagelse af, at det ikke har været muligt at faa de Konservative med til at yde nogen Hjælp i det foreliggende Tilfælde. Jeg understreger, at naar Kommunerne ikke har faaet de Lettelser, de har set hen til, bærer de to Partier Ansvaret for det. Jeg skal anbefale Tinget at stemme for Lovforslaget i den Skikkelse, det fik ved anden Behandling.

Socialministeren (Steincke): Den ærede Ordfører (Stensballe) begyndte sin lange og efter Forholdene usædvanligt skarpe Tale i Dag med en længere Omtale af Skotøjsarbejdernes Resolution. Det ærede 13de tingvalgte Medlem (A. Johansen), som nu talte, har beskæftiget sig med Indholdet af denne Resolution, for saa vidt angaar Ønskerne vedrørende 26 Ugers og 10 Maaneders Bestemmelsen, og jeg kan ganske henholde mig til den ærede socialdemokratiske Ordførers Udtalelser i saa Henseende.

Jeg er noget forbavset over, at Skotøjsarbejdernes Arbejdsløsheds-kasse, der dog maa formodes at kende noget til de nærmere Forhold, i denne Resolution udtaler, at det ikke er underligt, at der opstaar Mismotning imod Socialreformen, som man tillægger Aarsagen til disse Forhold. Det maa skyldes Ukendskab til Udviklingen og Lovgivningen. Socialreformen betød med Hensyn til Arbejdsløshedslovgivningen ikke noget nyt, endside noget Tilbagekridt; tværtimod, som det allerede er nævnt, betød Socialreformen for Arbejdsløshedsloven en Udvidelse af de arbejdsløshedsforsikredes Ret over for det offentlige, baade en Forlængelse af Arbejdsløshedsunderstøttelsen gennem Krisekasser og en stærk Forøgelse af det offentlige Tilskud. Tidligere, før Socialreformen, var det saaledes, at for hvert 100 Kr., Arbejderne selv bidrog i Anledning af deres Arbejdsløshed, tilskød det offentlige kun 49 Kr. Nu er dette Tal omtrent fordoblet. Efter Socialreformens Tilskudsregler er Forholdet det, at naar Arbejderne selv betaler 100 Kr., betaler det offentlige — det er vistnok omkring 89 Kr., jeg ved ikke nøjagtigt, hvor Tallet ligger, men det er deromkring, altsaa op imod det dobbelte af, hvad det tidligere var. Der er ikke noget underligt i dette. Der er heller ikke noget underligt i, at Arbejderne ikke ser dette, fordi Arbejdsløsheden er saa langvarig og omfattende. Men det er paa den anden Side givet, at havde vi ikke haft Socialreformen, hvis altsaa Stats-tilskuddene eller de offentlige Tilskud i det hele havde været holdt nede paa samme